

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **Kancelář Práv Pojistníků s.r.o.**, IČO 03443485
sídlem Na Kazance 635/5, Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Krutinou
sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2

proti
žalované: **Generali Česká pojišťovna a.s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Němcem, LL. M.
sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1

o zaplacení částky 612 016 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. dubna 2019, č. j. 27 C 71/2018 – 39

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku I. o věci samé **potvrzuje**, ve výroku II. o nákladech řízení se mění tak, že náklady řízení činí **53 628 Kč**, jinak se i v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalované náklady odvolacího řízení v částce **13 407 Kč** k rukám Mgr. Roberta Němce, LL. M. do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně v záhlaví uvedeném rozhodnutím ve výroku I. zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 612 016 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 26. 10. 2016 do zaplacení a ve výroku II. určil, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech řízení částku 40 220 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Roberta Němce, LL. M.
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované (žalobou podanou dne 25. 4. 2018) zaplacení částky 612 016 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o postoupení pohledávky s odůvodněním, že žalobkyně smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016 uzavřenou mezi žalobkyní jako postupníkem a Martinem Šimákem jako postupitelem, které Martin Šimák jako postupník na základě smluv o postoupení pohledávek s jednotlivými postupiteli nabyt nevyřádaná práva vzniklá v souvislosti se smlouvami o investičním životním pojištění uzavřenými mezi žalovanou a původními postupiteli (dále jen „pojistné smlouvy“). Ujednání o poplatcích a nákladech v jednotlivých pojistných smlouvách nebyla platně sjednána. Tato ujednání ani nebyla součástí smluvní dokumentace, tudíž právní předchůdci žalobkyně nebyli s těmito poplatky, náklady a podmínkami seznámeni před uzavřením pojistných smluv. Žalovaná neoprávněně snižovala kapitálovou hodnotu pojištění, když právní předchůdci žalobkyně si v pojistné smlouvě (s výjimkou smlouvy č. 3820689711) zvolili alokaci pojistného do tzv. vnitřních fondů bezezbytku spadajících do negarantované kapitálové hodnoty. Žalovaná plnění vůči právním předchůdcům žalobkyně snížila, aniž by k tomu byl dán jakýkoliv zákonný nebo smlouvou daný důvod.
3. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou s tím, že žalobkyně je účelově založenou společností s jediným cílem generovat zisk z účelově nakoupených pohledávek pojistníků. Smlouva o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016 byla uzavřena mezi žalobkyní jako postupníkem a Martinem Šimákem, jako postupitelem, jenž je jediným společníkem a jediným jednatelem žalobkyně. Kumulace žalobních nároků v rukou účelově založeného subjektu, je snahou o obejít procesních pravidel civilního soudnictví ČR, které připouští spojení věci do jednoho řízení pouze za splnění striktních kritérií a obecně nezná institut hromadné žaloby. Smlouvou o postoupení pohledávek, respektive smlouvami o postoupení pohledávek, jejichž uzavření Smlouvy o postoupení pohledávek předcházela, nemohlo dojít k platnému převodu nárokovaných práv. Pojistná smlouva uzavřená mezi žalovanou a jednotlivými pojistníky je, mimo jiné, smlouvou o životním pojištění, pojištění pro případ smrti, o úrazovém pojištění, která je standardně vázána na konkrétní oprávněnou osobu, tj. pojištěného. Povaha plnění nepřipouští, aby jednotlivá práva a povinnosti z takové smlouvy byly postoupeny na třetí osobu, neboť si lze těžko představit, že by pojistník za dobu trvání smlouvy postoupil svá práva a povinnosti na třetí osobu. Plnění ze strany pojišťovny je tak úzce vázané na osobu pojištěného a podle ust. § 1881 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen "o. z.") nelze postoupit pohledávku, jejíž obsah by se změnou věřitele k tíži dlužníka změnil. Smlouvy o postoupení pohledávek jsou neplatné i pro obcházení zákona, neboť se pravděpodobně jedná o snahu obejít procesní předpisy nepřipouštějící hromadné žaloby. Postoupení pohledávek na žalobkyni bylo neplatné pro rozpor se zákonem a žalobkyně tak nemá aktivní legitimaci k podání žaloby.
4. Soud I. stupně vyšel z prokázaného skutkového stavu, že v roce 2016 byla firma žalobkyně přejmenována na Kancelář Práv Pojistníků s.r.o. Sbírkou listin neobsahuje žádné údaje o její obchodní činnosti. Martin Šimák je jediným společníkem a jediným jednatelem žalobkyně. Žalobkyně uzavřela jako postupník s Martinem Šimákem jako postupitelem Smlouvu o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016, v jejímž čl. I. bod 1. je uvedeno, že jde o prohlášení žalobce jako postupitele, že je výlučným vlastníkem pohledávek za žalovanou, vzniklých v souvislosti s nevyřádanými právy ze smluv podle soupisu smluv v příloze č. 1 citované smlouvy s tím, že dále obsahoval čl. I bod 1. dispozitivní výčet, že jde „zejména

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

o peněžitě pohledávky včetně příslušenství a veškerých práv s nimi spojených, vzniklých jako rozdíl mezi zaplaceným pojistným a výší kapitálové hodnoty, popř. výší tzv. odkupného, tedy nespotřebované části pojistného, které bylo při zániku smlouvy vyplaceno původnímu postupiteli (pojistníkovi), jakož i pohledávek z bezdůvodného obohacení či náhrady škody v případě, že uvedené smlouvy nebo některá z nich bude nebo již byla prohlášena za neplatnou. Dále o veškerá nevypořádaná práva vůči dlužníkovi, která vznikla v souvislosti se sjednáním, plněním nebo ze smlouvy výše uvedené smlouvě předcházející, zejména pokud se ve výše uvedené smlouvě jednalo o privativní nebo kumulativní novaci nebo jinou změnu předcházející smlouvy, popřípadě situace, kdy do výše uvedené smlouvy byly převáděny některé nevypořádané nároky ze smlouvy předcházející“. Podpis není úředně ověřen.

5. Jednalo se o smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi Martinem Šimákem a jednotlivými pojistníky z původních pojistných smluv Vlasty B., Václavy Č., Vojtěcha Č., Tomáše G., Anny K., Ing. Jana M., Jarmily R., Kateřiny T., Anny S., Luboše S., Jany S., Lucie V., Jiřího N., Rostislava M., Adama U., Mariny P., Marka M., Lucie S., Moniky K., Evy P. – V., Simony S.. Tyto jednotlivé smlouvy o postoupení pohledávek měly charakter formuláře doplněného o individualizované údaje o osobě pojistníka, resp. postupitele pohledávky a č. pojistné smlouvy, jíž se pohledávka týkala, dále obsahovala v čl. I. bod 1. v předmětu smlouvy formulaci, že: „postupitel prohlašuje, že má za žalovanou nevypořádaná práva vzniklá v souvislosti s pojistnou smlouvou (konkrétní číslo pojistné smlouvy) a dále následovala dispozitivní formulace, že zejména jde o peněžitou pohledávku včetně příslušenství a veškerých práv s ní spojených, vzniklou jako rozdíl mezi zaplaceným pojistným a výší tzv. odkupného, tedy nespotřebované části pojistného při zániku uvedené smlouvy (pro účely této smlouvy strany označují veškerá nevypořádaná práva včetně výše specifikované pohledávky dále jen jako „Pohledávku“)“.
6. Jednotliví pojistníci svým podpisem stvrdili prohlášení pojistníků na pojistné smlouvě. Před uzavřením pojistných smluv pojistníci převzali ručně vyplněný tiskopis pojištění, všeobecné podmínky pro životní pojištění, doplňkové pojistné podmínky a další relevantní podmínky, které byly nedílnou součástí smluv. Pojistníci rovněž byli seznámeni s modelací průběhu pojištění. Pojistníci seznámení s pojistnými podmínkami stvrdili svým podpisem na samotném návrhu na uzavření pojistných smluv, který se nachází bezprostředně pod odstavcem, který toto prohlášení obsahuje, který zněl: „Jako pojistník prohlašuji, že mi byly před uzavřením pojistné smlouvy písemně oznámeny informace podle § 66 zákona o pojistné smlouvě. Jako pojistník potvrzuji, že mi byly zodpovězeny všechny mé písemné dotazy ohledně sjednávaného pojištění.“).
7. V předžalobní výzvě žalobkyně ze dne 7. 10. 2016 po žalované požadovala svoje pohledávky z tzv. bezdůvodného obohacení, které mělo vzniknout žalované na úkor žalobkyně, v celkové částce 830 227 Kč, jež podle žalobkyně bylo tvořeno rozdíly mezi zaplaceným pojistným a provedenými odkupnými z každé jednotlivé shora specifikované pojistné smlouvy.
8. Soud I. stupně pak uzavřel, že pojistníci výslovně učinili v pojistných smlouvách prohlášení, že všechny jejich písemné dotazy ohledně sjednávaného pojištění byly zodpovězeny a vzali na vědomí právo odstoupit od smlouvy dle § 23 odst. 2 zák. č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, v platném znění (dále jen „ZPS“), v případě, že by se ukázalo, že jejich dotazy byly zodpovězeny neúplně nebo nepravdivě. Pojistníci dále byli seznámeni s informacemi dle ust. § 21 ZPS. V rámci poučení byli pojistníci mj. seznámeni s možností odstoupení od smlouvy ve lhůtě 2 měsíců, což rovněž nevyužili. Ujednání o nákladech a poplatcích je dostatečně určité a není žádného důvodu je považovat za neplatné.
9. Žalovaná se na úkor pojistníků bezdůvodně neobohatila tím, že strhávala počáteční a správní náklady bez právního důvodu. Pokud šlo o žalované částky z jednotlivých pojistných smluv v celkové výši 612 016 Kč, měl být podle žalobkyně žalovaný nárok údajně složen

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

z jednotlivých pohledávek na zaplacení nedoplatků dle dílčích pojistných smluv, avšak v dopisu ze dne 20. 12. 2016 adresovaného žalované sama snížila některé své požadavky na placení se zřetelem na již zaplacené odkupné pojistníkům, tj. sama žalobkyně uznala, že minimálně část jí nárokových pohledávek již byla zaplacena, přesto však v žalobě nárokovala pohledávky v původní plné výši. Z předložené tabulky vyplývá, že žalobkyně v řízení uplatnila více o částku 101 567 Kč.

10. Soud I. stupně poté dospěl také k závěru, že žalobkyně nemá v řízení aktivní legitimaci, neboť Smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016, respektive smlouvami o postoupení pohledávek z původních pojistníků na shora uvedeného postupitele, jejichž uzavření Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016 předcházelo, nemohlo dojít k platnému převodu nárokových práv. Plnění ze strany pojišťovny je úzce vázané na osobu pojištěného, tudíž pohledávky z předmětných pojistných smluv nelze zcizit, a i kdyby to bylo možné, pohledávky nelze zcizit dle ust. § 1881 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), neboť by tím byly zásadně dotčeny práva a povinnosti žalované v postavení dlužníka.
11. Dále soud I. stupně shledal, že jednotlivé smlouvy o postoupení pohledávek citované shora jsou neplatné podle ust. § 553 odst. 1 o. z. pro svoji neurčitost.
12. Dospěl též k závěru, že objektivní promlčecí doba práva na vydání bezdůvodného obohacení uběhla více než dva roky před podáním žaloby. Případné bezdůvodné obohacení by se promlčovalo v tříleté promlčecí lhůtě podle § 629 odst. 1 o. z. Nelze aplikovat ust. § 2919 o. z., když mezi právními předchůdci žalobkyně a žalovanou byly uzavřeny platné pojistné smlouvy. V konkrétním případě na straně žalované nedošlo k úmyslnému bezdůvodnému obohacení na úkor žalobkyně. Pro počátek subjektivní dvouleté promlčecí lhůty podle ust. § 106 odst. 1 obč. zák. je určující, kdy se poškozený dozví o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá. Právní předchůdci žalobkyně se o případné újme ve své majetkové sféře odpovídající tvrzenému nároku dozvěděli minimálně prostřednictvím jednotlivých výročních dopisů. Objektivní promlčecí doba práva na vydání bezdůvodného obohacení tak uběhla více než dva roky před podáním žaloby. Případné bezdůvodné obohacení by se promlčovalo v tříleté promlčecí lhůtě podle ust. § 629 odst. 1 o. z. Podle ust. § 638 odst. 1 o. z. se právo na vydání bezdůvodného obohacení promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo.
13. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), a lhůtu k plnění ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.
14. Proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání žalobkyně s tím, že odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně je vnitřně logicky rozporné, nesrozumitelné, postrádající jakékoli racionální zdůvodnění a neodpovídá zákonem stanoveným náležitostem ve smyslu ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. Z rozsudku soudu prvního stupně není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů a při utváření svých právních závěrů zejména stran údajné neplatnosti smluv o postoupení pohledávky. Není tak zřejmé, jaké skutkové okolnosti a důvody byly ve vztahu k napadeným výrokům rozsudku soudu prvního stupně rozhodné.
15. Zároveň žalobkyně uvedla, že rozsudek soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci a na nesprávných, resp. nedostatečných skutkových zjištěních, majících za následek jeho nepřezkoumatelnost, a tedy i nezákonnost. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání proti výroku II. o nákladech řízení i žalovaná, které odůvodnila tak, že soud I. stupně nepřiznal žalované náklady za 4 úkony (převzetí věci a příprava zastoupení, odpor, vyjádření k žalobě a účast na ústním jednání dne 25. 4. 2019) a dále se jedná o spor z více než 20 pojistných smluv a právní zástupce byl nucen

se seznámit se všemi dílčími smlouvami a souvisejícími okolnostmi každého případu, což bylo časově značně náročné a účtuje tak náhradu nákladů řízení 3x zvýšenou dle ust. § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (32 340 Kč za úkon) a celkem požaduje na nákladech řízení částku 157 977,60 Kč včetně DPH.

17. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné a odvolání žalované je důvodné jen zčásti.
18. K odvolací námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je zapotřebí uvést, že měřítkem toho, zda napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. Jednotlivé ne zcela přiléhavé věty uvedené v odůvodnění nemohou způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku.
19. Přitom dle platné judikatury, i kdyby rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovovalo všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
20. Nelze také přehlédnout, že odvolatelka na základě jí tvrzeném nepřezkoumatelném rozhodnutí zformulovala šestnáctistránkové odvolání. Odvolací soud tak má za to, že tato námitka je nedůvodná.
21. Pro meritorní rozhodnutí v této věci je především nutné vyřešit prejudiciální otázku, zda žalobkyně má aktivní věcnou legitimaci k uplatnění žalovaného nároku.
22. Skutečnost, že za společnost jedná osoba, jež stojí i na druhé straně smluvního vztahu, nezakládá sama o sobě důvod neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2000, sp. zn. 32 Cdo 2306/98). Ze skutečností zjištěných soudem I. stupně pak nevyplývá, že by byl z tohoto důvodu dán důvod neplatnosti.
23. Nicméně lze zcela přisvědčit soudu I. stupně, že předmětná smlouva je neplatná.
24. Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodně pochybnosti o jeho obsahu ani u třetích osob. Již v rozsudcích ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. 33 Odo 30/2002, a ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 33 Odo 2300/99, Nejvyšší soud dovedl, že interpretace obsahu právního úkonu soudem podle § 35 odst. 2 obč. zák. (nyní ust. § 553 odst. 1 o. z.) nemůže nahrazovat či měnit již učiněné projevy vůle; použití zákonných výkladových pravidel směřuje pouze k tomu, aby obsah právního úkonu vyjádřeného slovy, který učinili účastníci ve vzájemné shodě, byl vyložen v souladu se stavem, který existoval v době jejich smluvního ujednání. Pakliže je obsah právního úkonu zaznamenán písemně, určitost projevu vůle je dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán; nestačí, že účastníkům smlouvy je jasné, co je předmětem smlouvy a jaká jsou jejich práva a povinnosti, není-li to poznatelné z textu listiny (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 2011, sp. zn. 33 Cdo 1770/2010).
25. Právní jednání je neurčité tehdy, je-li vyjádřený projev vůle sice po jazykové stránce srozumitelný, avšak jednoznačný – a tím určitý – není jeho věcný obsah, přičemž neurčitost tohoto obsahu nelze odstranit a překlenout ani za použití výkladových pravidel. Právní úkon je třeba považovat za určitý, jestliže je z něho patrné, kdo tento právní úkon činí a co je jeho předmětem, přičemž tento předmět musí být vymezen tak, aby nemohlo dojít k záměně

za věci obdobného druhu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1570/2012)

26. Předpokladem platného právního jednání je jeho určitý obsah. To znamená, že vymezení práv a povinností právního jednání musí být natolik zřetelné, aby je bylo možné v souladu s vůlí stran uskutečňovat. Jinak řečeno, pravidla obsažená v právním jednání lze respektovat tehdy, jestliže je stranám zřejmé, jak se mají chovat.
27. Pojem určitosti je ovšem pojmem relativním. Pro zhodnocení skutkového stavu z hlediska určitosti je – na rozdíl od mínění v české nauce (Švestka, lit. č. 1, s. 337) a judikatuře – rozhodující subjektivní měřítko, tj. práva a povinnosti by měly být zřejmé samotným stranám. Jen v případech, v nichž má právní jednání význam i pro třetí osoby a dotýká se jejich práv a povinností, je zapotřebí, aby právní jednání bylo dostatečně určité i pro ně. Pojem určitosti je relativní i proto, že tato náležitost právního jednání musí být splněna v kontextu, ve kterém se právní jednání realizuje. I z tohoto hlediska je zapotřebí, aby právní jednání plnilo funkci stranami zamýšleného pravidla chování.
28. Určitost spočívá i v požadavku, aby právní jednání mělo ty součásti, které by typově mělo mít (jako např. kupní smlouva jako smluvní typ), a aby jeho obsah byl dostatečně konkrétní ve vztahu k cíli, k němuž jednání směřuje (srov. i Jiří Švestka, Jan Dvořák, Josef Fiala a spol., Občanský zákoník, svazek I. komentář § 1 - § 645, Wolters Kluwer, Praha, 2014).
29. Jak již také uvedl soud I. stupně, v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 654/2003, Nejvyšší soud vysvětlil, že právní literaturou (srov. např. Jehlička, O. – Švestka, J. - Škárková, M. a kol: Občanský zákoník. Komentář. 9. vydání, Praha, C. H. Beck 2004, str. 766) i soudní praxí vznášený (a Nejvyšším soudem sdílený – srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2004 sp. zn. 25 Cdo 1074/2003) požadavek, aby v písemné postupní smlouvě byla jednoznačně určena převáděná pohledávka natolik nepochybně, aby bylo zjistitelné, jaká pohledávka je předmětem postoupení (především aby v ní převáděná pohledávka byla jednoznačně určena označením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu, aby ji nebylo možné zaměnit s pohledávkou jinou), nemusí být vždy (bezvýjimečně) naplněn jen vymezením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu plnění. Ve smyslu dané právní úpravy je možno nezaměnitelnou identifikaci postupovaných pohledávek provést i zprostředkovaně (např. odkazem na čísla postupitelských faktur – shodně srov. rovněž například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2006 sp. zn. 32 Odo 523/2005). V rozsudku ze dne 27. 4. 2006 sp. zn. 33 Odo 899/2004 Nejvyšší soud vysvětlil, že určitost předmětu písemného právního úkonu není omezena jen na případy, kdy je tento předmět specifikován v samotném textu, který obsah úkonu zachycuje; požadavku určitosti vymezení předmětu písemného právního úkonu vyhovuje i písemný odkaz na jinou listinu, z níž je předmět úkonu objektivně (tedy každému, a nikoli jen smluvním stranám) seznatelný, samozřejmě za předpokladu, že je v této listině označen zcela nezaměnitelným způsobem. V usnesení ze dne 31. 7. 2003 sp. zn. 20 Cdo 1319/2002, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 9, ročník 2003, pod č. 165/2003, pak bylo vysvětleno, že v rovině hmotněprávní lze identifikovat pohledávku rozmanitým způsobem, zejména uvedením právní skutečnosti, na níž je založena, výší, splatností, případně i jinými skutečnostmi, včetně odkazu na event. titul, jímž byla přiznána; vždy však tak, aby nebyla zaměnitelná s jinou pohledávkou postoupitele za tímž povinným. O náležité určení pohledávky by nešlo v případě, kdy ani na základě výkladových pravidel projevu vůle by nebylo možné dospět ke spolehlivému závěru, která pohledávka měla být postoupena.
30. V písemné postupní smlouvě musí být převáděná pohledávka určena natolik nepochybně, aby bylo zjistitelné, jaká pohledávka je předmětem postoupení (především aby v ní převáděná pohledávka byla jednoznačně určena označením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu, aby ji nebylo možné zaměnit s pohledávkou jinou), nemusí být vždy

(bezvýjimečně) naplněn jen vymezením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu plnění.

31. Z předmětné smlouvy, na níž odkázala žalobkyně, pohledávka nebyla jednoznačně určena označením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu, aby ji nebylo možné zaměnit s jinou. Ostatně výši pohledávek nezná ani sama žalobkyně, když před podáním žaloby ze stejného titulu požadovala jinou částku než částku uvedenou v žalobě a v odvolacím řízení zase uplatnila jinou částku.
32. Neurčitost smlouvy o postoupení pohledávky shledal správně soud I. stupně také v absenci dohody o výši úplaty za postoupení pohledávky. Z obsahu smlouvy o postoupení pohledávek zcela nepochybně vyplývá, že její účastníci v ní projeví vůli uzavřít smlouvu za úplatu. Přitom úplatnost je jednou z podstatných náležitostí tohoto druhu smlouvy (srov. např. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. března 2008, sp. zn. 32 Odo 1242/2005).
33. Odvolací soud se tak ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně (uvedeném v bodě 13. odůvodnění napadeného rozhodnutí), že z důvodu neurčitosti podle ust. § 553 odst. 1 o. z. jsou postupní smlouvy uzavřené pojištěnci s Milanem Šimákem a i předmětná postupní smlouva, z níž žalobkyně odvozovala svojí aktivní legitimaci, absolutně neplatné.
34. Vzhledem k tomu, že žalobkyní tvrzené pohledávky nebyly platně postoupeny na žalobkyni, již jen z tohoto důvodu nemohla být žaloba úspěšná.
35. Odvolací soud souhlasí i s právním závěrem soudu I. stupně, že ust. § 13 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, smlouva o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016 vyžaduje písemnou formu s úředně ověřenými podpisy. Přitom není-li smlouva pořízena v náležité formě, tedy v písemné formě, a nebudou-li podpisy na smlouvě úředně ověřeny, plyne z ust. § 582 odst. 1 obč. zák., že taková smlouva (právní jednání) je neplatná, ledaže strany vadu dodatečně zhojí.
36. V uvedené souvislosti může být otázkou, zda absence úředně ověřeného podpisu způsobuje relativní neplatnost podle ust. § 580 odst. 1 obč. zák. a ust. § 586 obč. zák., nebo zda absence úředně ověřeného podpisu způsobuje absolutní neplatnost podle ust. § 588 obč. zák. z důvodu rozporu nejen se zákonem, ale též i s veřejným pořádkem. V zákonném požadavku na úředně ověřený podpis lze spatřovat veřejný požadavek (tj. veřejnoprávní kontrolu), a lze tak shledávat argumenty pro závěr, že absence úředně ověřeného podpisu způsobuje absolutní neplatnost právního jednání (srov. Jan Lasák, Jarmila Pokorná, Zdeněk Čáp, Tomáš Doležil aj., Zákon o obchodních korporacích, Komentář, Wolters Kluwer, Praha 2014)
37. I odvolací osud má tak za to, že se jedná o neplatnost absolutní, a i z tohoto důvodu je smlouva o postoupení pohledávek ze dne 21. 6. 2016 neplatná.
38. Nadto lze pro úplnost uvést, že odvolací soud se ztotožňuje i se zásadně správným závěrem soudu I. stupně (i když trochu neobratně vyjádřeným) v bodě 9. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
39. V případě platnosti smlouvy o postoupení pohledávek, dle žalobních tvrzení by se jednalo o pohledávky promlčené a žalovaná uplatnila námitku promlčení ve vztahu k celému žalovanému nároku. Námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, když žalovaná neměla v úmyslu uzavřít neplatnou smlouvu, a tak získat neoprávněný majetkový prospěch na úkor klientů. Proto se v tomto případě uplatní dvouletá subjektivní a tříletá objektivní promlčecí lhůta uvedená v ust. § 107 odst. 1 a 2 věta první obč. zák., popř. tříletá lhůta podle ust. § 629 odst. 1 o. z.
40. Přitom uplatněný nárok nelze z hlediska promlčení posuzovat podle ust. § 635 odst. 1 o. z., když žalobkyně tvrdí, že se jedná o plnění z neplatného ujednání ve smlouvě, nikoli tedy plnění ze smlouvy o životním pojištění. K promlčení pak docházelo od okamžiku, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

jednotliví účastníci pojistných smluv dozvěděli o zaúčtování jednotlivých plateb (tvrzených žalobkyní, že byly placeny bez právního důvodu) podle ust. § 101 obč. zák., popř. ust. § 619 o. z.

41. Vzhledem k výše uvedeným závěrům by bylo již nadbytečné zabývat se platností jednotlivých ustanovení pojistných smluv, z nichž žalobkyně uplatňovala nároky.
42. K odvolacím námitkám žalobkyně je pak zapotřebí ještě uvést následující.
43. Rozhodování soudů ohledně platnosti smluv o životním pojištění, na něž žalobkyně odkazovala, doposud není jednotné. Jak je známo odvolacímu soudu z jeho činnosti, jsou vydávána protichůdná rozhodnutí. Tyto smlouvy shledal jako platné např. Obvodní soud pro Prahu 1 (rozsudek ve věci sp. zn. 30 C 208/2014), Obvodní soud pro Prahu 2 (rozsudek ve věci sp. zn. 15 C 172/2017), Obvodní soud pro Prahu 4 (rozsudek ve věci sp. zn. 41 C 162/2016) nebo Obvodní soud pro Prahu 5 (rozsudek ve věci sp. zn. 26 C 197/2017). Tyto soudy uzavřely, že spotřebitel obdržel kompletní smluvní dokumentaci k pojistné smlouvě a shledal předložené dokumenty za dostatečné a úplné. V žádném případě nedošlo při uzavírání smlouvy k vyvolání omylu u spotřebitele anebo vůbec, že by došlo k omylu při samotném uzavírání této písemné smlouvy.
44. Jak již uvedl i soud I. stupně, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že platnou součástí pojistné smlouvy jsou i vedlejší dokumenty, na které je pouze odkazováno v rámci pojistných podmínek (pozn.: v prostředí investičního životního pojištění poté přichází v úvahu zejména odkaz na sazebník poplatků). Podle Nejvyššího soudu postačí, že je v pojistných podmínkách uvedeno místo, kde je možné se s tímto dokumentem seznámit, jako např. pobočka pojišťovny, resp. pokud je zájemci o pojištění dokument snadno přístupný. Není tak povinností pojišťovny zajistit, aby k reálnému seznámení skutečně došlo, když je jen a pouze na jednotlivém zájemci o pojištění, zda této možnosti využije či nikoliv. Případnou neplatnost pojistné smlouvy poté nelze usuzovat z toho, že zájemce o pojištění o této možnosti seznámení nevěděl, neboť svým podpisem pojistné smlouvy, kde bylo uvedeno, že její součástí jsou i pojistné podmínky (které informaci o tomto odkazu obsahovaly), tuto formu možného seznámení akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 787/2017, ze dne 16. října 2017).
45. Nelze přitom na možné určení neplatnosti pojistných smluv pohlížet plošně, nýbrž by se vždy měly zvažovat veškeré individuální aspekty v jednotlivých případech. Samozřejmě také případné rozhodnutí Finančního arbitra v jiné věci není pro soud závazné (viz ust. § 15 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrování).
46. I z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že spotřebitel je odpovědný za své jednání. V rámci autonomie vůle smluvních stran by měly být respektovány již uzavřené smlouvy, přičemž jejich eventuální neplatnost by měla být dovozena jen ve zcela výjimečných případech. Každá ze smluvních stran si tak musí být vědoma své odpovědnosti ve smluvních vztazích: nemůže uzavírat smlouvy, a posléze namítat jejich neplatnost jen proto, že jí začne připadat, že je pro ni již uzavřená smlouva z nějakého důvodu nevýhodná (srov. např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 28. února 2013, sp. zn. III. ÚS 3900/12).
47. Námitka žalobkyně, že soud prvního stupně při utváření svého dalšího dílčího závěru o promlčení vycházel z informací, které získal v jiné věci, v níž vystupovala žalovaná, též není relevantní. Žalobkyně neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, z níž to dovozuje. Samotný původní název dokumentu před novým zpracováním ve věci soudu I. stupně, nic o odvolatelkou tvrzené skutečnosti nevyplývá.
48. Pokud žalobkyně namítala, že soud prvního stupně bez jakékoli opory ve spisovém materiálu přistoupil k neopodstatněné kritice postavení žalobkyně, která se dle názoru soudu prvního stupně staví v rubrikovaném sporu do pozice spotřebitele, což

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

- samo o sobě má dle názoru soudu prvního stupně představovat zjevné zneužití práva, aniž by však již bylo blíže logicky odůvodněno, na základě čeho soud prvního stupně k takovému závěru vůbec dospěl, neodpovídá tato námitka obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 13.).
49. V něm soud I. stupně uvedl, že smlouvy o postoupení pohledávek z jednotlivých klientů na Martina Šimáka a následně z Martina Šimáka na žalobkyni, jsou zjevným zneužitím práva dle § 6 o. z., když žalobkyně se staví do pozice spotřebitele, ačkoliv jím zjevně není.
50. Chybějící cenové ujednání v konkrétní výši vede také k neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky. Sama žalobkyně nikdy netvrdila, že by dohoda o konkrétní ceně byla uzavřena a nebyla schopna cenové ujednání sdělit ani na dotaz výslovný soudu (viz přepis zvukového záznamu ze dne 25. 4. 2019 č. l. 69 spisu). Ze smluv o postoupení pohledávky jasně vyplývá, že cena neurčitost postupované pohledávky, jež není určena přesnou částkou, tj. postrádají výši cenového ujednání, úplatu. Chybějící cenové ujednání v konkrétní výši vede také k neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 32 Odo 1242/2005).
51. Soud prvního stupně sice formálně nepoužil poučení podle ust. § 118a odst. 1–3 o. s. ř., nicméně tato vada nemohla (vzhledem k důvodům rozhodnutí ve věci) mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 219a odst. 1 písm. a/ o. s. ř.). Přitom soud I. stupně poučil účastníky o povinnosti skutkově tvrdit a povinnost důkazní do skončení prvního jednání (viz přepis zvukového záznamu ze dne 25. 4. 2019 č. l. 69 spisu).
52. Soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedl, jaká konkrétní skutková zjištění vzal soud za prokázané (bod 3. odůvodnění napadeného rozhodnutí) a také jaké konkrétní důvody soud prvního stupně vedly k zamítnutí žaloby (bod 4. - 12. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
53. Soud I. stupně sice použil neobratně formulaci, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran dílčích, soudem posuzovaných otázek promlčení (bod 4., 10. a 11. napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně), ale z celkového kontextu a obsahu odůvodnění těchto bodů vyplývá, že vzal za prokázaný opak tvrzený žalobkyní, nikoli neprokázání jejich tvrzení.
54. Nedůvodná je i námitka žalované, že předmětem žaloby je nárok sestávající ze souhrnu dílčích peněžitých pohledávek z jednotlivě uzavřených pojistných smluv, jejichž výše byla v žalobě stanovena jako rozdíl mezi pojistným zaplaceným jednotlivými pojistníky (právními předchůdci žalobkyně) a výši tzv. odkupného ve smyslu § 3 písm. x) ZPS, tedy nespotřebované části pojistného při zániku uvedené smlouvy, která byla jednotlivým pojistníkům (právním předchůdcům žalobkyně) ze strany žalované vyplacena, avšak v nesprávné výši z důvodu neoprávněně účtovaných poplatků a nákladů.
55. Z odůvodnění nároku žalobkyně vyplývá, že tvrdí, že částečně tyto uzavřené smlouvy v ujednání o poplatcích byly neplatné, nedomáhá se tak plnění ze smlouvy, ale pouze z bezdůvodného obohacení – plnění z neplatné smlouvy a tak soud I. stupně nesprávně uzavřel, že pohledávku nebylo možno postoupit z důvodu ust. § 1881 odst. 2 o. z. (postoupením nebyly zásadně dotčeny práva a povinnosti žalované v postavení dlužníka - bod 7. odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně).
56. Pokud žalobkyně namítala nesprávné posouzení promlčení soudem I. stupně, je zapotřebí uvést, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, v souzené věci nelze použít, jelikož účastníci nemají žádné vzájemné pohledávky.
57. Vzhledem k důvodům zamítnutí žaloby by bylo nadbytečné zabývat se dále platností ujednání o poplatcích a dalších nákladech původních smluv.

58. Pro úplnost je třeba k argumentaci žalobkyně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. listopadu 2019, č. j. 29 Co 420/2019 - 146, uvést, že v tomto řízení žalovaná byla žalobkyní a domáhala se změny rozhodnutí finančního arbitra. Nicméně ani v žalobkyní uváděném řízení soud nedospěl k závěrům, jež by mohly vyvodit příznivější rozhodnutí pro původní účastníky pojistných smluv. Soud ve výše uvedeném rozhodnutí totiž dospěl k závěru, že ujednání obsažená v pojistné smlouvě musejí být jako každý právní úkon dostatečně určitá a musí být rizikové pojistné vyjádřeno takovým způsobem, že bude nepochybná jeho výše. Rizikové pojistné není ve smlouvě uvedeno tak, aby se orientoval průměrný spotřebitel. Jde o ujednání zásadní a pojistná smlouva je absolutně neplatná jako celek. Protože je pojistná smlouva absolutně neplatná, je pojišťovna povinna vydat klientce jí zaplacené pojistné jako bezdůvodné obohacení. Pojišťovna uplatnila námitku promlčení. Námitku promlčení neuplatnila pojišťovna v rozporu s dobrými mravy a na straně pojišťovny nedošlo k úmyslnému bezdůvodnému obohacení. Skutečnost, že účastníci uzavřeli předmětnou pojistnou smlouvu, která byla posléze shledána absolutně neplatnou, neznamená, že námitka promlčení byla v rozporu s dobrými mravy. Pojišťovna neměla v úmyslu uzavřít neplatnou smlouvu, a tak získat neoprávněný majetkový prospěch na úkor klientky. Proto se v tomto případě uplatní tříletá objektivní promlčecí lhůta uvedená v ust. § 107 odst. 2 obč. zák. Podle cit. zák. ustanovení se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí nejpozději za tři roky ode dne, kdy k němu došlo.
59. Klientce pak v tomto rozhodnutí odvolací soud přiznal jen nepromlčená plnění, kdy promlčecí lhůtu počítal od zaplacení každé jednotlivé splátky.
60. Navíc žalobkyně tímto rozsudkem argumentovala, a přitom rozporovala právní posouzení soudem I. stupně jako bezdůvodné obohacení, přičemž odkázala na výše uvedený rozsudek, který právně posuzoval uplatněný nárok stejně jako soud I. stupně v této věci.
61. Žalobkyně také brojila proti závěru soudu prvního stupně o tom, že smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené z pojistníků na Martina Šimáka a následně na žalobkyni, jsou zjevným zneužitím práva dle § 8 o. z. I tento závěr je nadbytečný, nicméně ze skutkových zjištění soudu I. stupně vyplývá, že žalobkyně nevyvíjí jinou činnost a byly na ni převedeny bezúplatně jediným společníkem pohledávky získané od spotřebitelů a jsou žalovány po vzoru hromadných žalob, které český právní řád jako institut nezná. Bezespору takovou činnost lze kvalifikovat jako zneužití práv jednotlivých spotřebitelů, jejichž tvrzených pohledávek se žalobkyně domáhá, aniž by sama byla nebo dokonce jen mohla (teoreticky) být v postavení spotřebitele. Dokonce se ani nezabývá žádnou činností, kterou by vyvíjela ve prospěch a na účet jednotlivých spotřebitelů.
62. Naopak odvolací soud má za důvodnou námitku žalované, že předmětem žaloby je nárok sestávající ze souhrnu dílčích peněžitých pohledávek z jednotlivě uzavřených pojistných smluv, avšak již ukončených a bylo tak možno je postoupit. Z odůvodnění nároku žalobkyně vyplývá, že tvrdí, že částečně tyto uzavřené smlouvy v ujednání o poplatcích byly neplatné, nedomáhá se tak plnění ze smlouvy, ale pouze z bezdůvodného obohacení – plnění z neplatné smlouvy – a tak soud I. stupně nesprávně uzavřel, že pohledávku nebylo možno postoupit z důvodu ust. § 1881 odst. 2 o. z. (bod 7. odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně). Postoupením tak nebyly zásadně dotčeny práva a povinnosti žalované v postavení dlužníka. Nicméně toto chybné právní posouzení nemělo vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně.
63. Ohledně otázky počátku běhu promlčecí lhůty nelze použít žalobkyní uváděný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, jelikož účastníci pojistné smlouvy neuplatňují vzájemné plnění. Také vzhledem k žalobním tvrzením (a tvrzením žalované), soud prvního stupně nemohl aktivisticky zjišťovat, zda žalovaná měla nějaké vzájemné pohledávky a přistoupit k případnému zaúčtování vzájemně poskytnutých plnění

- a až následně, v případě, že by jedna ze stran plnila více, zohlednit vznesenou námitku promlčení. Takový postup by odporoval ust. § 153 odst. 2 o. s. ř.
64. Pokud jde o polemiku žalobkyně s posouzením platnosti smluv jednotlivých pojistníků s odkazem na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 31 Cdo 1566/2017, vzhledem k důvodu zamítnutí žaloby, odvolací soud, jak již uvedl výše, za nehospodárné ve smyslu ust. § 6 o. s. ř. zabývat se platností jednotlivých pojistných smluv z důvodů ujednání o poplatcích a dalších nákladech původních smluv.
65. Lze však souhlasit s námitkou žalobkyně, že pro meritorní rozhodnutí v této věci je právně irelevantní, zda žalobkyně oznámila či neoznámila žalované postoupení pohledávky podle ust. § 1882 odst. 1 o. z.
66. Pro úplnost lze ještě uvést, že žalobkyně sice v odvolacím řízení vzala žalobu zpět co do částky 101 567 Kč, ale až do vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu i přes výzvu odvolacího soudu nebyla schopna specifikovat, kterých samostatných nároků uplatněných v žalobě se tento úkon týká a pro tuto vadu zpětvzetí nebylo možno o zpětvzetí rozhodnout. Proto podle ust. § 43 odst. 2 věta druhá o. s. ř. odvolací soud k tomuto částečnému zpětvzetí žaloby nepřihlédl.
67. Proto odvolací soud zamítavý výrok I. o věci jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil – výrok I.
68. Soud I. stupně však pochybil ve výroku II. o nákladech řízení, kdy sice o nákladech řízení rozhodl správně podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. výrokiem II. napadeného rozhodnutí, když ve věci zcela úspěšně žalované přiznal náhradu nákladů řízení. Nicméně soud I. stupně pochybil, pokud žalované nepřiznal podle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. za odpor. Žalované tak přísluší náklady za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava, odpor, vyjádření ve věci a účast u jednání soudu) a 4 náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Pokud jde o výši odměny za úkon právní služby, ta náleží právnímu zástupci žalované ve výši 10 780 Kč podle ust. § 7 bod 6. téže vyhlášky.
69. Naopak není důvod (jak v odvolání uváděla žalovaná) ke zvýšení podle ust. § 12 odst. 1 téže vyhlášky. Zvýšení lze přiznat jen v případech, že se jedná o úkony právní služby mimořádně obtížné, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných. Cizí právo a ani cizí jazyk advokát žalované použít nemusel. Úkony časově náročné jsou úkony velmi dlouhé, trvající déle než několik hodin, anebo úkony vykonané večer, v noci, ve svátek nebo v den pracovního volna (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 8 To 12/02, nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové z 28. 11. 2001, č. j. 13 To 569/2001-394).
70. Okolnosti odůvodňující mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny advokáta podle ust. § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. spočívají v neobvykle zvýšených odborných či profesních nárocích na advokáta při realizaci konkrétního úkonu právní služby a nelze je paušálně odvozovat od obtížnosti věci, v rámci které je právní služba poskytována (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016). Trvání samotného úkonu právního zástupce může mít při posuzování, zda jde o časově náročný úkon, význam jen u těch úkonů, kde časové hledisko není pro výpočet odměny a náhrady již zohledněno, tedy u jiných úkonů než těch, které jsou uvedeny v ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2011, sp. zn. 28 Cdo 4184/2009).
71. U úkonu za účast na ústním jednání tedy nepřipadá zvýšení v úvahu již z povahy věci. Zvýšení pak nepřipadá v úvahu ani u dalších úkonů, když se jedná o typizované smlouvy (ať již

původní pojistné smlouvy, tak i postupní smlouvy). Proto požadavek na zvýšení odměny odvolací soud neshledal důvodným.

72. Za řízení před soudem I. stupně tak žalované náleží náklady na právní zastoupení - 4 úkony po 10 780 Kč a 4 náhrady hotových výdajů po 300 Kč, celkem 44 320 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. v částce 9 307 Kč, celkem 53 628 Kč. Proto výrok II. o nákladech řízení co do částky podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a ve zbylé části jej jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
73. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. v souladu s ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení plně úspěšně žalované náleží náhrada účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení za zastoupení advokátem – jedenkrát odměna stanovená dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve výši 10 780 Kč za účast na jednání soudu dne 28. 1. 2020 podle ust. § 11 odst. 1 písm. g) téže vyhlášky dne 28. 1. 2020 a 1 náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. z částky 11 080 Kč ve výši 2 327 Kč, celkem 13 407 Kč. Místo plnění odvolací soud stanovil podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. a lhůtu k plnění pak podle ust. § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. – výrok II.
74. Pro úplnost lze uvést, že účelně vynaloženým nákladem nebylo shledáno odvolání do nákladů řízení, když toto odvolání nebylo převážně úspěšné, navíc by odvolací soud o těchto nákladech rozhodoval z důvodu odvolání žalobkyně z úřední povinnosti (závislý výrok podle ust. § 212 písm. a/ o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí do výroku II. o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 28. ledna 2020

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu